

HASTALIĞIMIZIN ADI

Nureddin YILDIZ Hoca efendinin "Dünya Nasıl Dönüyor?" (28.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Mevcut dünya şartlarında ümmet-i Muhammed'in, Müslümanlar'ın veya bize ait bir kavram olmamakla beraber İslam dünyasının nerede durduğunu iddialarıyla, mevcut durumu hakkında ne kadar farklı bir pozisyonda kaldığını konuşurken Müslümanlar'ın hep kötü durumda olduklarını, İslam âleminin sıkıntılar içerisinde olduğunu konuşur insanlar. Haksız diyemeyeceğimiz kadar ortada bir gerçek bu. Dünya toprakları, ülkeleri itibariyle şöyle yukarıdan seyredilme imkânı olsa -düz bir harita olarak- ve olaylar ölümcüllüğü, insana maliyeti itibariyle renklendirilse herhâlde Müslümanlar'ın yaşadığı yerlerde trafik kazasından vesaire, insanları üzen olaylar itibariyle kızıl renkler hep dikkati çeker. Bu üzücü mü? Üzücü. Kahredici mi? Edici... Peki, bizim Müslüman olarak, Kur'an'a iman eden insanlar olarak ümmet-i Muhammed'in bu üzücü mevcut pozisyonunu, Müslümanlar'ın bu dayanılmaz acı tablosunu nedenleriyle beraber tahlil etmemiz gerekiyor mu? Gerekiyor tabii. Acıyı teşhis etmeden zorluğu, sıkıntıyı ortaya koymadan sadece boş konuşmalar yapabiliriz.

Kardeşlerim,

Burada ümmet-i Muhammed'in veya Müslümanlar'ın mevcut durumunu konuşurken öncesinde üç belge size sunmak istiyorum. Üç şey konuşacağız, ondan sonra mevcut durumu değerlendiren konumuza gireceğiz.

Bunların birincisi; Ebu Bekir radiyallahu anhın bir sözüdür. Ya da mektubundan alıntıdır. Bu mektubu Ebu Bekir radiyallahu anh Rumlar'la savaşmak için cephede bulunan Amr ibnu'l As'a yazmış. Amr ibnu'l As radiyallahu anh Ebu Bekir radiyallahu anhın emrinde bir komutan... Herhâlde mektubun muhtevsından anlaşıldığı kadarıyla bir miktar sıkışmış. Adam isteyecek veya istemiş. Ebu Bekir radiyallahu anh da ona cevap veriyor. Taberanî'nin el-Mu'cemü'l-Evsat isimli kitabında 8284. hadis-i şeriftir bu. Mektubunda Ebu Bekir radiyallahu anh diyor ki: "Amr! Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle birlikte cihat ederken kalabalık olduğumuz için zafer kazanmadık. Bedir'de kalabalık değildik biz. Binecek bir atımız bile yoktu. Bazı zamanlarda tek bir atımız vardı da onu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem binerdi, biz yürürdük. Amr! Sen kendin bil, yanındakilere de söyle Allah'ın dinine hizmet etmek istiyorsanız Allah'a isyan olacak şeylerden uzak durun, böylece Allah'a yakın olun, Allah da size yardım etsin." Ebu Bekir'in özet olarak verdiğim mektubu Taberanî'nin el-Mu'cemü'l-Evsat'ında 8284 numaralı hadis-i şeriftir. Bu birinci belgem.

İkinci belgem; Taberî ve İbni Kesir'in "Tarih" isimli kitaplarında zikredilen, kaynağı buralar olan bir belge. Halid bin Velid radiyallahu anh Rum diyarında, Yermük'te savaşıyor, o esnada Faris -ya da Pers diyelim modern adıyla- topraklarında da cihat planları var. Oradaki krallara mektup gönderiyor. Bu mektubu onların, savaş öncesi hani devletler birbirlerine ültimatom veriyor ya, o tip bir ültimatom olarak görebiliriz. Halid bin Velid ne zaman verdi, nasıl verdi o önemli değil.

Halid bin Velid, Fars kralına ültimatom yazıyor. Bu ültimatomunda diyor ki: "Sizin sisteminizin sonunu getiren Allah'a hamd ederek başlarım. Bütün hileleriniz bitti, söyleyecek sözünüz kalmadı. Ya Müslüman olun ya da bize cizye ödeyin. Eğer Müslüman olmaz ya da bize cizye ödemezseniz, Allah'a yemin ederim ki sizin yaşamayı sevdiğiniz kadar Allah yolunda ölmeyi seven bir ordu göndereceğim size." diyor, Halid bin Velid. Bu cümleden almamız gereken nokta: "Sizin yaşamayı sevdiğiniz kadar Allah yolunda ölmeyi sevenlerden oluşan bir ordu göndereceğim size." Bu da ikinci notumuz.

Kardeşler,

Üçüncü notumuz; Sevban isimli sahabi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'den naklediyor, hadis-i şerif. Hadisin kaynağı Ebu Davud, sahih bir hadis-i şerifdir. 4297 numarası. Bu hadis-i şerifte Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Öyle bir zaman gelecek ki bütün dünya milletleri, aç insanların bir sofraya üşüştüğü gibi üzerinize üşüşecekler. Yani bütün dünya milletleri size saldıracak." Oradakilerden biri demiş ki, "Ya Resûlallah, o gün Müslümanlar azınlık bir kitle olacak da ondan dolayı mı bu şekilde bize saldırı olacak?" Buyurmuş ki: "Hayır, aksine o gün siz kalabalık olacaksınız ama selin süpürdüğü, sürüklediği çer çöp gibi olacaksınız." Yani değersiz olacaksınız "ve Allah, düşmanlarınızın kalbinden sizin heybetinizi alacak, yani düşmanlar sizden korkmayacaklar, sizi adam yerine koymayacaklar." Ve üçüncü nokta: "Allah sizin kalbinize vehn koyacak." "Ne demek vehn ya Resûlallah?" denince de buyurmuş ki: "Dünyayı sevmek, ölümden nefret etmektir."

Dersten önce üç metin okuyacağız dedik. Üç belge kullanacağız.

Birincisi; Ebu Bekir radiyallahu anhin Amr'a yazdığı mektup. "Biz Resûlullah'la beraber zafer kazanırken kalabalıkla kazanmadık." Altını çiziyoruz bunun.

İki; Halid bin Velid'in Pers kralına yazdığı mektup: "Teslim olmazsan sana bir ordu göndereceğim ki bu ordudakiler senin yaşamak istedin kadar ölmek istiyorlar." Ölümü göze almak falan değil, ölümün peşinde koşan adamlar bunlar. Ölmek için yaşıyor bu adamlar. Sen ise ölmek için yaşıyorsun.

Üçüncüsü de; ümmetin geleceğindeki bir tabloyu, sözlerin en doğrusunu söyleyen Resûlullah söylüyor, sallallahu aleyhi ve sellem. Bu tabloda da ne anlatılıyor? Ümmetin gelecek günlerinde, çer çöp konumuna düşmüş bir ümmet tablosu ama bu, ümmet tablosunun çer çöp durumuna düşüşündeki sorun Ebu Bekir'in ve Halid'in mesajında yatıyor. Halid bin Velid ayaklarında belki de çorap dahi olmayan, kalabalık da olmayan, sıradan birkaç bin kişinin birleştiği, ölümden hoşlanan adamlardan oluşmuş ordusuyla imparatorluk tehdit ediyor. Çünkü ölümden hoşlanan insanlar, yaşamak isteyenlerden üstündürler sürekli. Yaşamak isteyen ölümden korktuğu için korkak, ürkek olmak zorundadır. O gün Halid bin Velid'in önünde, çer çöp olmak zorundaydılar. Nitekim Rüstem öyle oldu. Tablo ters dönünce Ebu Davud'daki bu hadis-i şerif, bir mucize olarak karşımıza çıktı.

Kardeşlerim,

Bugün ümmet-i Muhammed'in mevcut tablosunu tekrar tekrar konuşmaya gerek yok. Ortada, herhangi bir haber bülteni açıldığında ya ümmetin bütünüyle ilgili ya coğrafyasının bütünüyle ilgili münferit bir olay, genel bir olay ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunu ortaya koyuyor. Bunu tekrar tekrar zikredip acıyı tazelemeye, yaradan kan akıtmaya gerek yok, görüyoruz. Ama bu üç belgede; "neydi ne oldu ümmet", "Mevcut nedir"den "Nasıl tekrar eski hâline gelir" in formülü var.

Çok açık ve seçik bir şekilde, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in lisanından anlaşılıyor ki sorun dünya sevgisinden kaynaklanıyor. Çünkü dünyayı sevdin mi, dünyanın cazibesi rahatı sevdiriyor. Rahata alışanlar ölümden korkuyorlar, ölmek istiyorlar. Bu mantık Yahudiler'e ait. Kur'an-ı Azimüşşan, Yahudiler'den bahsederken "Onlardan biri bin yıl yaşasalar doymazlar bu hayata" diyor. Bin yıl! Bir insan bin yıl yaşasa kemikleri erir gider, istemez böyle bir şey. Olsun, Yahudi'nin mantığı bu. Çünkü dünya onun son umudu, son gemisi. Mümin böyle değildir. Böyle olmadığı için "Şehit olup Rabbine kavuşacağı yahut rükûda secdede ölüp, falan yerde ölüp Rabbiyle

buluşacağı gün” diye görüyordu ölümü. Ama Yahudi gibi dünyanın rahatlığı, cazibesi müminin kalbini işgal edince, Yahudi gibi bin yıl yaşamak istiyor. Bin yıl yaşamak isteyen de, her şeyden önce cihattan hoşlanmaz ve “Allah’a davet” diye bir derdi olmaz. Çünkü Allah’a davet meşakkattir. Kendi namaz kılıp rahat eder, namaz kılıp cennete girmenin faturasını ödemiş olur, başkasının namaz kılıp kılmadığıyla ilgilenmeye vakti olmaz. Faizin yayılması yayılmaması diye bir derdi yoktur onun. “Ben elhamdülillah, faize buluşmadım” der.

Dünyada rahatı ve dünyada kalmayı tercih eden, helalin sınırlarını zorlayarak mal toplamak zorundadır. Çünkü yüzde yüz helalle, dünyada ahım şahım denilebilecek bir hayat yaşamak neredeyse zor mümkün değil, denecek bir olay. Helali zorlamak zorundadır, helali zorladın mı da netice olarak Allah’ın rahmeti ve bereketinden kopuyorsun. Koptun mu da rahmetinden, feyzinden, bereketinden uzak durduğun Allah’a gitmek için ölümü istemiyorsun. Ama Halid’in Fars’ın üzerine göndermeyi düşündüğü sonra da Sa’d bin ebi Vakkas’a nasip olan o ordudakiler giderken, gittikleri yerde Allah’ı ve cenneti bulacaklarını umdukları için hızlı gidiyorlardı.

Ve netice olarak dünyada rahatı bozacak kimse o senin ürkütücü rüyandır. Düşmandır o, rahatını bozacak şey eğer filanca gıdaya zam gelmesi, maaşının eksilmesi, işten atılmak, diplomanın kullanılmaması gibi şeylerse bunlar senin putundur. Bunun için Allah’la doyumlu bir hayata kavuşamayanlar diplomayla onu doldurmak isterler. Cihat ederek, Allah için mallarını vakitlerini, bedenlerini, sağlıklarını, çocuklarını feda etme zevkine kavuşamayanlar onun yerine bir vakfa, bir gruba girerek oradaki bol vaatlerle, bir tür oraya rüşvet gibi bağışlar yaparak cennet vaatleriyle doyum sağlamak isterler. Doyum elde etmek isterler. Bunun için bizzat kendisi cepheye giderek değil Filistin’e ufak tefek yardım göndererek cihatta aktif rollü Müslüman olma sevdasına kapılırlar. Bütün bunların temelinde “Hubbü’l-dünya”; dünyayı sevillecek, öpülecek, okşanacak, Hacerü’l-Esved gibi görme hastalığı var demek ki. Bunu böyle görmeyenler azınlıkken çoğunlukları perişan ettiler. Ebu Bekir radiyallahu anhtan öğreniyoruz.

Bunu böyle görmeyenler yani “Dünya sevillecek şey değil Allah’a gitmek, sevgili olan Allah’a gitmek için aşılması gereken bir istasyondur” diye görenler tehdit üstüne tehdit savurdular dünyaya. Koca imparatorlukları çocuk oyuncağı gördükleri savaşlarla devirmeye hazır oldular. Ama dünya cicileşince, yeşilleşince, tatlı olunca, bir kızın en büyük hayali gelinliğini arkadaşlarına göstermek, bir delikanlının en büyük hayali de diploma töreninde çektiği resmi büyütüp eve asmak olunca -ki bu da bir süreçten sonra böyle oluyor- neticede ümmet-i Muhammed mevcut selin önünde sürüklenen saman çöpüne döndü. “Hep Yahudiler işgal ettiği için, hep Abdülhamit döneminde başarılı bir siyaset yapamadığı için...” diye baştan savıp kabahati başkalarının üzerine yükleme mesajlarıyla geçirtiliyorsa da bir milyarsa bu ümmet, ben de bir kişiysen bir bölü bir milyar kadar sorumluluk en azından taşıyorumdur.

Eğer camiden eve, evden camiye giden bir Müslümansam, hayır iki bin kişinin oturduğu bir mahallede cami imamı isem, iki bin bölü bir milyardır sorumluluğum o zaman. Bir okulda müdürsem, bir okulda din dersi öğretmeniysem, bir yerde filan şefsem ve oradan elimden beş bin kişi bu güne kadar geçtiyse bir bölü bir milyar değil, beş bin bölü bir milyardır sorumluluğumuz o zaman. Bu oranda vicdanı sızlamayanın Yahudiler’e lanet yağdırması birleştirilmiş milletlerin üzerinden menfi propaganda yapmasının hiçbir manası yoktur.

Melekler anlamaz bu edebiyattan. Çünkü melekler çok ötelere bizim karıncalardan daha küçük gördüğümüz yerlerden sahneyi topluca izliyorlar. Topluca izliyorlar. Dolayısıyla bu tiyatroyu,

yeryüzünde bizim adeta tiyatro olarak gördüğümüz bu sahneyi melekler bu kadar toplu izlerken ve asırlardan beri izlerken, asırlardan beri izlerken biz kalkıp da herhangi bir şekilde bir sebep uyduramayız. Evet, düzeltemeyiz de. Biraz sonra göreceğiz, bunu düzeltmek de mümkün olmayabilir. Ama ben bu yangına hiç olmasın bir bardak su dökmeye çalışmış biri olarak dirilirim, Rabbime de öyle kavuşurum. Vazifem benim düzeltip bitirmek değil, düzeltmek muradı ile yaşamaktır. Kendi imanım bile garanti değilken bütün insanlığın, ümmet-i Muhammed'in projesini bitirmek gibi bir garanti nasıl gösterebilirim? Bu ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunun alt yapısıyla ilgili.

Kardeşlerim,

Kur'an'ımızda, Tevbe suresinin 38. ayeti bu biraz önce Ebu Davud'dan okuduğumuz hadis-i şerifin etrafında konu olarak dönen bir ayet; Tevbe suresi dünya sevgisi demiyor, başka bir kavram kullanıyor. Biz şimdi çoluk çocuğu Allah'a adamaya gelince diplomanın engel olduğunu görüyoruz, düğünün engel olduğunu görüyoruz, iş yerinin engel olduğunu, askerliğin engel olduğunu... bir yığın mazeret uyduruyoruz. Bunların toptanını Allah **أَمَّا مَتَاعُ الدُّنْيَا** diyor. Dünya metaı, yani kökü dünyalık bir şeye dayanan herhangi bir çıkarınız sizin. Bu kavramı bakın Allah Teâlâ nerede kullanıyor:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اتَّقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

“Ey iman edenler!” Kime hitap ediyor bu? “Ey iman edenler!” **مَا لَكُمْ** “Size ne oluyor ki” Nedir hâliniz sizin? **اَتَّقَلْتُمْ** “Hadi Allah yolunda çalışın bakalım.” **انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ** “Size deniyor ki:” **إِذَا قِيلَ لَكُمْ** “Yere çakıldınız” Yapışiverdiniz hemen yere. “Hadi Allah için çalışın deniyor size, siz yere yapıştınız.” **أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا** “Yoksa siz dünya hayatına mı razısınız? Bu istasyonda kalmayı mı düşünüyorsunuz?” **فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ** “Şu dünya metaı, dünya hayatındaki meta ahirete ölçerseniz azıcık bir şeydir, aldanmayın.”

Demek ki ashab-ı kiramda nüveleri görülmüş, gölgesi hissedilmiş bunun. Dünya hayatının metasına yani dünya cazibesi oluşturan değerlere takılıp kalma hastalığı ashab-ı kiramda görülmüş. Bu görülmeden dolayı da Efendimiz aleyhissalatü vesselam, ümmetinin geleceğinde bu açının büyüyüp sonunda dünyanın tamamına çakılıp kalacak, metasına değil kendine bile çakılıp kalacak bir neslin geleceğini haber veriyor.

Nedir dünya metaı? Müminin dikkatini çeken ne ise. Mümini Allah'la beraber olmaktan alıkoyan her neyse. Mal, şöhret, makam, evlat, eş, fors, zevk, cinsellik, yeşil bahçe, seyahat; her neyse çakılı hâlde bırakan... Yere çakılmış, mihlanmış olarak bırakan evse ev, çocuksa çocuk, diplomaysa diploma, siyasetse siyaset; yere çivileyen şey her neyse. Şimdi Tevbe suresinin bu 38. ayeti; hayırla yâd etmek, Rabbinden yerle gök arası kadar sıhhat ve afiyet, rahmet temenni etmek için bir kere daha zikredeyim. Yaşımın yedi-sekiz olduğu yıllarda yani neredeyse bundan hemen hemen elli sene önce Mahmut Ustaosmanoğlu hoca efendinin sabah derslerinde, tefsir derslerinde bu ayeti dinlemiştim. Allah ona rahmetiyle muamele buyursun. Afiyetler ihsan etsin. Cümlesi aynen şöyleydi: Bu önündeki ayetlerle beraber okumuştum bunu. “Bakın ben size söylüyorum, her sabah evden

çıkarken bu ayeti bir okuyun, ona göre gün geçirin. Sonra pişman olursunuz.” Allah selamet versin. Yaklaşık kırk sekiz senelik bir sözdür bu.

Bu ayet şimdi, “Niye Karun gibi bata bata devam ediyorsunuz dünyada?” diyecek hâle geldi belki de. Bu sebeple 38. ayeti mesela Seyyid Kutup’tan okumak lazım. Ama cihadı önüne gelen herkesi öldürmek olarak anlamamak şartı ile. Fıkıh öğrenen bir talebenin yaptığı da cihattır. Tesettürüyle İstanbul sokaklarında dolaşan genç bir hanım efendi de cihat yapıyor. İhtiyarlamış, bir iş yapamıyor ama gece teheccüde kalkıp ümmet-i Muhammed için dua ediyor; o da cihat ediyor. Cihadı bütün şümülü ve bütün genişliğiyle anlamak şartıyla **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ** ayetini bu mantıkla okumak lazım.

Kardeşler,

Burada o zaman bizim iyi bir nefis muhasebesi yapmak ve bu ayeti her gün okuyup da bir şeyler anlamaya çalışmak gayemiz ise bir sorunun cevabını bulmamız lazım. Nedir o sorunun cevabı? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in “vehn” diye isimlendirdiği, özet olarak “müminin dünyaya yapışıp kalması” şeklindeki hastalık nerden kaynaklanıyor? Cevap çok basit; dünya cazibesinden kaynaklanıyor. Daha önce hadis-i şerif okumuştuk. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyordu? Dünyanın size açılıp yeşilliğinin sizi aldatmasından korkuyorum, anlamında ikaz etmişti zaten. “Fakirlikten korkmuyorum. Dünyanın size eteklerini dökmesinden korkuyorum” buyurmuştu sallallahu aleyhi ve sellem.

Arkadaşlar,

Demek ki temel mantık, ümmet-i Muhammed’in bu hastalığa yakalanmasının temel mantığı dünya sevgisidir. Dünya sevgisi beraberinde bir sürtüşme getiriyor. Şimdi Kur’an ayetlerinden bu hastalıkların nedenini tahlil etmeye çalışalım. Al-i İmran suresinin 160. ayeti, çok net bir şekilde müminin Allah’a dayanması, Allah’tan başka şeyleri dayanılacak noktada görmemesini açıklıyor. Buna “tevekkül” diyebiliriz, buna “Allah’la beraber olmaktan haz duymak” diyebiliriz.

Kardeşlerim,

Bu ayet Bedir ve Uhud’la ilgili konuların konuşulduğu ayetlerin arasındadır. Ya Bedir’i yorumluyor ya Uhud’u yorumluyor. Ya Bedir’e hazırlıyor ya Uhud’a hazırlıyor. Uhud ve Bedir düzeyinde bir ayet bu. Bedir’e giden Uhud’a giden ve Allah’ın elinin üzerinde olduğunu Kur’an’ın söylediği adamlara inmiş ayetler bu. İnşallah peşlerinden gitmek hasretiyle yaşayanlar olarak bizimle de ilgilidir. En az muktezası gerekir.

Birinci konu; mümin Allah’la beraber olacak. Allah’a tevekkül edecek. Elbette burada sebeplere tevessül etmek lazım, iletişimi iyi kurmak lazım. Teknolojiyi, böyle şeyleri konuşmaya gerek yok. Bunu geçti Müslümanlar. **وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ** Sizin gücünüz üstün olsun, Allah buyurdu zaten. Bunu bir daha konuşmaya, böyle edebiyat yapmaya gerek yok. Zaten mümin zayıf olamaz, pasif olamaz. Teknolojide geri olamaz mümin. O ayrı bir konu. Biz bunu vehn hastalığı açısından ele almak istiyoruz. Vehn neydi? Kalp çökmüş, kalp! “Allah kâinatın sahibidir” diye beş bin defa tespih çekiyor, günde üç bin defa **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ** diyor. “Amerika’yı yenebilir mi Allah?” diye sordun mu kaşlarını çatıyor. “Teknolojisi çok üstün Amerika’nın, nasıl uğraşacaksınız?” diyor. Vehn

hastalığı... Çökmüş kalplerin sarıklı, sakallı, çarşafli bedenlerini taşıyoruz. Çökmüş kalplerle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna umre yapmak için çıkıyoruz. Çökmüş, çürümüş, kapakçığında sıkıntı olan kalplerle Beytullah'ın duvarına yanaştığımız için oradan bir enerji alıp geri gelemiyoruz.

Ve Al-i İmran suresinin 160. ayeti: **إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ** "Size Allah yardım ederse sizi kimse yenemez." **وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ** "Allah sizi ezmek isterse, cezalandırmak isterse" **فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ** "Allah'tan başka size kim yardım edebilir o zaman? Kim size yardım edebilir?" **وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ** "Müminler Allah'a tevekkül etsinler." Demek ki Allah'a tevekkül edenler, sebepleri aldıktan sonra 'Ben Rabbimle beraberim' diyenler Allah'ın yardımını görecekler.

Hadis değil, tarih kitaplarında zikredilen bir vaka diye örnek olarak anlatılıyor: Bugünkü Şam, Halid bin Velid radiyallahu anhın elinde fethedilince oranın yerleşik Hıristiyanları Halid'i mahcup edecek bir şeyler yapmak istemişler. Sorular sormuşlar, cevaplar almışlar... Hem onlara bir hak tanımış, burada vatandaş olarak yaşayabilirsiniz diye, onlar da böyle laubalilik yapıyorlar. Ona "Sen Allah'a güveniyor musun?" diye sormuşlar. "Güveniyorum" demiş. "Bu zehri içer misin?" diye bir tas zehir göstermişler ona. "Hani madem Allah'ın adıyla her şeyin sağlam, iç bakalım bu zehri" demişler. "Verin" demiş. Çok enteresan kardeşler! Almış tası, "Rabbim" demiş, "sırf senin dinin galip olsun diye bunu deniyorum, mahcup etme beni." Halid yatağında öldü, o zehirden ölmedi. Tevekkül başka bir şey... Ama ne zaman tevekkül? Elinde beş on kılıç parçalandıktan sonra! Kalemle edebiyat, klavye üzerinden cihat yaptıktan sonra "ya Allah!" diye meydana çıkmamış. Elinde parçalanacak kılıç kalmamış meydana. Ondan sonra da "Beni mahcup etme Rabbim" demiş. Eder mi Allah seni mahcup?

وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ "Allah yardım ederse sizi kim yenebilir?" **إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ** "Allah'a tevekkül etsin müminler. Demek ki vehn hastalığının iç sorunu, müminlerin yürek sorunu vehn sorunu. Bu vehnin birinci paragrafında Allah'a tevekkül eksikliği yatıyor. O zaman Allah'a tevekkül eden müminler yetiştireceğiz biz.

Ey vakıf görevlisi kardeşim! Ey dernek görevlisi kardeşim! Yurt açan kardeşim, mümin kardeşim! Yeni nesiller, mümin nesiller kuru kuru iman eden değil Allah'a tevekkül eden nesiller olmalıdır ki Allah yardım etsin ve galibiyet kesin olsun.

Ve ikinci mesele; Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden çok açık ve net bir şekilde görüyoruz ki Allah, birbirine düşmüş müminlere yardım etmiyor. Al-i İmran suresinin 103. ayeti **وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا** "Allah'ın ipine sarılın, Kur'an'ın etrafında toplanın, parçalanmayın" diyor. Tıpkı "alkol içmeyin" dediği gibi Allah Teâlâ. Parçalanmamak, alkol kullanmamak gibi bir emri Allah'ın. Yine Al-i İmran suresinin 105. ayeti **وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا** "Sizden önce parçalanmışlar gibi olmayacaksınız."

Ve Enfal suresinin 46. ayeti. Abdülhamit'in önüne çıkıp "şunu istiyoruz, bunu istiyoruz, müstebit sultan" diye bağırın ve güya da ümmet-i Muhammed'in menfaatini düşünenlere ithaf olunur. İslam devleti gidiyor, hilafet gidiyor; kendi medresesini, kendi saltanatını, kendi tekkesini, kendi ticaretini düşünüp hilafeti pazarlayacak hataları sergileyen ve ümmeti şimdi başsız bırakanların Enfal suresinin 46. ayeti kıyamet günü alınlarında suç yaftası olarak asılı olacak. **وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ**

“Allah’a ve Resûlü’ne itaat edin. وَلَا تَنَازَعُوا Aranızda sürtüşmeyin.” فَتَفَشَلُوا “O zaman Allah ve Resûlü’ne itaat edip aranızda tartışma yapmadan yaşamazsanız parçalanırsınız.” وَتَذْهَبَ رِيكُكُمْ “Devletiniz gider.” Devlet; رِيكُكُمْ kelimesi “güç, otorite, temkin sahibi olmak” demek yani buna topluca Türkçe’de “devlet” deniyor. Devletiniz yani filanca ülke manasında değil; güç, otoriteniz. وَتَذْهَبَ رِيكُكُمْ “Devletiniz gider aranızda sürtüşürseniz.” وَأَصْبِرُوا “Allah’a itaatte, Resûlü’ne itaatte ve sürtüşmeyen Müslüman olmakta sabırlı olun.” Çünkü sabretmeden olacak şey değil. Abdülhamit’in önüne çıkıp “Şöyle istiyoruz, böyle meclis-i mebusan istiyoruz” diye bağırmmamak için sabırlı olman lazımdı senin. وَأَصْبِرُوا

بِئِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ Böyle şeylerde Allah sabredenlerle beraberdir. Sabredemeyip ümmet-i Muhammed’i parçalayacak işlere, sürtüşmelere girersen işte yüz sene sonra gelen nesil “Kim ümmeti halifesiz bıraktı, ne bu ümmetin başsız hâli” diye seni hiç de mezarda hayır olarak anılmayacağıın şekilde yâd eder burada.

Evet, bugün “Ümmet-i Muhammed’in bu hâli nedir” diye haber bültenlerinden izlemeye gerek yok, hâlimizi görüyoruz. Ama Rabbimiz bunu Allah’a tevekkül etmemek ve sürtüşmekten kaynaklanan vehn hastalığına bağladı. Vehn tek neden; dünya sevgisi. Dünya sevgisi nereden kaynaklanıyor? Allah’a tevekkül yerine paraya dayanmak, şöhrete dayanmak, forsa dayanmak, diplomaya dayanmaktan geliyor. Sayıya dayanmaktan geliyor. “Kaç kişiyiz? Şu kadar kişiyiz, şu kadar oyumuz var, şu kadar destekleyenimiz var, şu kadar üyemiz var...” ruhuna dayanıyor bu vehn hastalığı ve sürtüşmemeyi bir cihat çeşidi olarak göremeyen anlayış sabredemediği için sabredemeyenler Allah’tan yardım alamayacaklarından Allah’ın yardım etmediği Müslümanlar olarak böyle bir sonuçla yaşıyoruz.

Burada hızlı bir şekilde “Peki ne yapmamız gerekir?” sorusuna da bir cevap bulmamız lazım. Bu vehn hastalığından kurtulmak için ne yapmak lazım? Cevap çok basit. Vehn hastalığının nedeni neyse onu gidereceğiz, nedir bu? Ölüm ve yaşama mefhumlarını düzeltmemiz lazım zihnimizde. Ölüm ecelle midir, kurşun değmesiyle midir? Allah ölüm günümüzü yazdı mı yoksa ben şöyle yaparsam böyle yaparsam mı öleceğim? Burada “Ölümün gerçeği nedir?” sorusunun cevabını bulacağız çok rahat bir şekilde.

Al-i İmran suresinin 145. ayetinde bizim iman ettiğimiz kitabımız, “Her can Allah’ın yazdığı vakitte ölecektir” buyuruyor, iman ediyoruz biz. Al-i İmran suresinin 154. ayeti müşriklere, müminlere herkese hitap ediyor. “Size Allah ölümü yazdıysa evdeki odanızda oturuyor olsanız bile öleceğiniz yeri neresi yazdıysa Allah oraya giderdiniz siz merak etmeyin. Eve kaçmakla ölümden kurtulamazsınız.” diyor Kur’an-ı Kerim.

Nisa suresinin 78. ayeti “Nerede olursanız olun, sağlam sığınaklarda yaşasanız bile ölüm sizi gelip bulacak” diyor. وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ “Sağlam kalelere girmiş olsanız bile.” Ve ne konuşuyoruz bu son bölümde? Vehn hastalığına karşı ne yapmak lazım, onu konuşuyoruz. Hastalığın nedenini anladık: Dünya sevgisi. O zaman dedik ki: Bir; “Ölüme bakışı yani dünyadan kopmayı ölüm olarak biliyoruz.” Ölüme bakışı toparlamak lazım.

İki; kalp eğitimi gerekiyor. Kalp eğitimiyle ne kastediyoruz? Bir; Kur’anî kavramları imanın şartları gibi eğitim malzemesi yapacağız; kendimiz, çocuklarımız, yetiştirdiğimiz nesil için. Eğitim

malzemesi diyorum, öğretim malzemesi demiyorum. Fatiha'yı iki türlü veririz çocuğa: Bir; öğretiriz. 'Bismillâhirrahmânirrahim' diye başlar. İki; onunla eğitiriz onu. Âlemlerin Rabbi Allah'ın mümin kulu önünde eğilir. Başkasıyla hiçbir şekilde bunun beli bükülmez.

Kur'an'la haşır neşir olmuş nesil, Kur'anlı arkadaşlarla çevresi olan bir kitle, bir cemaat ve başta sabır, tevekkül, cihat, itaat ve cemaat; bu beş kavram yeniden toparlanacak. Sabır, tevekkül, cihat, itaat ve cemaat. Bu beş kavramı ashab-ı kiramın anladığı gibi anlayan nesil Amerika'ya mektup yazar Halid bin Velid gibi. "Geliyoruz" der. Kuru, mangalda kül bırakmayan tehdit değildir o, internette klavyeyle yapmaz bunu, meydana yapar.

Tekrar ediyorum; kalp eğitimi gerekiyor, bu eğitim Kur'anlaşmamızı gerektiriyor, namazı öğrendiğimiz gibi, orucu, haccı öğrendiğimiz gibi, "ج" nasıl okunur "ع" nasıl okunur diye talim dersi gördüğümüz gibi sabır, tevekkül, cihat, itaat ve cemaat bu beş şey sıfırdan Halid bin Velid gibi öğrenilecek, Enes ibni Malik'in öğrendiği tarzda öğreneceğiz.

Enes ibni Malik sabra ne dediye, Halid bin Velid cihattan ne anladiysa, Ebu Bekir radiyallahu anh "Medine'de kurtlarla kalırım, İslam'ı yalnız bırakmam" dediği tevekkül anlayışıyla... İtaati ashab-ı kiram nasıl anladiysa, cemaat kelimesinden ne anladiysa ashab-ı kiram, bu şümullü, bu kapsamlı anlayış sağlandığında biiznillah biz vehne yer kalmamış kalpler taşıyoruz demektir. Vehne yer kalmayınca o kalpte Allah var, çünkü cennet hasreti doldurmuştur o kalbi. Cennetle tüllenen gözlerin altındaki kalp, Allah'ın izniyle ümmet-i Muhammed'i ayağa kaldıracak yiğidin kalbidir. Hür yüreklidir, Arş'ın gölgesindedir o kalbin sahibi.

Hamdele-salvele.